

Îmi este greu să scriu despre cea mai mare înfrângere a ideii de conservare a biodiversității de pe la noi. Despre ANAP – Agenția Națională pentru Arii Protejate și ce putea în 25 de ani să fie. Cum se poate scrie despre un război pierdut? Cine își asumă o astfel de înfrângere? Este o înfrângere suferită de păduri virgine care au fost doborâte cu drujbele în mijlocul ariilor protejate... o înfrângere a animalelor sălbatice de toate felurile împușcate inclusiv în parcurile naționale, o distrugere suferită de specii endemice ale apelor termale... care au dispărut. Este vorba de o distrugere a naturalului la proporții extraordinare... la nivel ecosistemic, la nivelul populațiilor și la nivel genetic, nu doar la scara peisajului dar chiar și în ariile protejate și în cele mai valoroase locuri ale acestora, în rezervațiile științifice, desemnate pentru “protecția cea mai strictă”. Valorile naturale cele mai extraordinare au fost lăsate de izbeliște – fără nici un fel de protecție reală, au fost lăsate la cheremul drujbiștilor și braconier/ vânătorilor, acaparate de structuri mafiotizate care au făcut ravagii. Este derulată o continuă și nemiloasă agresiune pentru a storce cât mai mult... indiferent de consecințele genocidale. Blocarea protecției naturii avea rol simbolic... pentru a arăta că nimic nu poate sta în fața mafiei securisto-silvico-vânătoarești... nimic nu poate rezista. Pentru că mafia este statul.

A fost un război pierdut. Existăm încă unii care ne aducem aminte... de situația de pe la începutul anilor 1990... când aparent erau speranțe pentru protejarea naturalului; se năștea mișcarea de mediu și mulți aveam o oarecare încredere în viitor; după întunericul comunismului, exista un fel de licărire de lumină, un fel de posibilitate de a ieși la suprafață, de a respira aer proaspăt, de a avea o față umană; dar, trebuia făcută o alegere... se putea merge pe traiectoria 1. protecției naturii, a conservării biodiversității și a sustenabilității... sau pe 2. traiectoria agresivă a devastării silvo-cinegetice inclusiv în “arii protejate” ... cu efecte economic-sociale previzibile. Exista în sufletul nostru o dorință sinceră și totală de a susține crearea Agenției Naționale a Ariilor Protejate... care să protejeze biodiversitatea pe baze biologice și ecologice. Au fost lupte foarte dure, și mafia-securistă-drujbist-vânătoarească a câștigat. Din acest punct de vedere, ecologiștii anilor 1990 sunt un fel de veterani de război... care au pierdut lupta... sau războiul... poate; efectele le poți sesiza sub formă de peisaje din “zone strict protejate” unde nu mai sunt decât cioate... sau sub forma amintirilor cu animale sălbatice pe care nu le mai poți vedea decât în vis. Oricum era deja o vitejie, poate o auto-sacrificare (in?)conștientă a ecologiștilor, să se pună cu Sistemul. Generalul Silvicilor era un mafiot-șef care deținea controlul pe toate pădurile... adică pe circa 25% din suprafața țării. Ți dai seama cam ce bani trăgeau din exploatarea oricât de agresivă inclusiv a parcurilor naționale, ce putere financiară și politică aveau... și cât de tare le era necesară protecția naturii. Mafia a călcat în picioare totul... oameni, păduri neumbrate, capre negre... le venea timpul, rând pe rând. Poate îți aduci aminte de președintele statului, un geolog ... rector al Universității București, profesor doctor Emil Constantinescu: a afirmat că în mandatul lui prezidențial el a

fost înfrânt de securiști. Cam orice domeniu, cam orice om... inclusiv președintele, avea două variante: să fie înfrânt de mafia-securistă-statală, sau să fie integrat încât să facă parte din ea.

Povești de succes cu rumeguș mult. Mișcarea de mediu a anilor 1990 se baza pe implicarea voluntară a celor care doreau să protejeze natura... iar de partea opusă era caracatița-silvică... o structură piramidală semi-militarizată care dispunea de resurse incomparabil mai mari și care la vârf avea un cap-mafiot. Au fost și multe trădări, concubinaj de dragul proiectelor, combinații care mai de care mai speciale, parteneriate-contra-naturii. Tot felul de fete și băieți jucau de facto în echipa adversă naturii, deși teoretic erau de partea binelui. Cu timpul, frontierele ecologismului au devenit atât de confuze..., foștii defrișatori de pădure care aveau drujba în suflet... apărând ca reprezentanți de vârf a salvării urșilor panda. De pe la începuturi existau și biologi (bioloage...) care preferau concubinajul, care declarau naiv (sau parșiv) că soluția-silvică este o variantă de moment care merită susținerea temporară, doar câțiva ani până se poate înființa ANAP; de atunci au trecut 25 de ani. Și situația este mai jalnică decât era atunci. Din banii de protecție a mediului, inclusiv bani GEF la nivel de multe milioane de dolari au fost finanțate entități silvice care administrau parcuri naționale și naturale unde acum poți vedea zguduitoare exemple de masive agresiuni asupra pădurii, un fel de defrișare la ras cât cuprinde privirea... de îți este rușine să zici că aici este parc național sau parc natural în ceva țară europeană.

Parcurile naționale erau perlele coroanei pentru protecția naturii. Erau splendide și vulnerabile, cu locuri neatrinse, virgine. Unele cu multe capre negre, cum azi nici nu îți mai poți imagina. Și, se știa ce o să urmeze dacă ele nu vor primi o protecție adecvată. Soluție temporară? Este ca și cu ai avea un copil și temporar l-ai da în custodie pedofililor și traficantilor de organe. Statul se uita indiferent spre natura sălbatică a ariilor protejate, aparent statul își ținea mâna între fese; mai mult decât atât, tentaculele caracatiței drujbiste erau cele care mișcau stafia structurilor guvernamentale; pentru a avea un control și mai perfect, cu trecerea anilor drujbiștii erau reprezentați din ce în ce mai masiv în mișcarea de mediu care cu timpul a devenit și ea un fel de hoit răpciugos, lipsit de orice coerență și putere de acțiune, un fel de mascaradă. Se mai păstrează ici-acolo insule mărunte de ecologism-pe-bune; ele sunt ca și pădurile virgine... nesemnificative procentual dar foarte valoroase în esența lor. Și, defrișate rând pe rând.

Dacă vezi ce a fost derulat pe versanții maramureșeni din Parcul Național Munții Rodnei, sau ce se petrece azi în Parcul Natural Munții Maramureșului... să nu zic de cazuri din Apuseni sau Carpații Meridionali... și dacă privești seria de politrucii care au ocupat rând pe rând poziția de ministru al mediului, ai o oarecare scârbă, ceva greață cu lehamite. Pare că ai de a face cu o lungă serie de viermi idioți. O întrebare bună este ce a făcut ministerul mediului timp de 25 de ani... în privința conservării biodiversității și în domeniul ariilor protejate? Impresia generală este că au fost preferate tot felul de soluții imorale, tot felul de compromisuri, variate struțo-cămile, darea în administrare a parcurilor naționale unui agent preocupat de exploatarea masei lemnoase... așa cum a fost zis de 1 milion de ori: lupul paznic la oi. Iar astea din hazard nu se puteau întâmpla, mult mai probabil este să fie pe bază de co-interesare financiară a politrucilor. Ani de zile a fost o opoziție silvică agresivă și eficientă pentru ca parcurile să aibă doar suprafață, dar să nu aibă un contur precis, pentru ca niciodată să nu se știe dacă ești în parc sau în afara lui... astfel tăierile și împușcăturile puteau să meargă înainte; a fost o mare opoziție și contra interzicerii vânătorii măcar în parcurile naționale; apoi, tendința a fost ca în zona internă a parcurilor să fie cât mai mici ariile de protecție mai strictă, și cât mai mult să fie cu tăieri fără restricții speciale; au fost trase toate sforile pentru ca planurile de management să nu fie aprobate, deci ele să fie niște simple foi de hârtie, fără nici un fel de valoare, pierdute prin ceva sertare. Desigur, un agent economic orientat pe profit din tăiere de masă lemnoasă (profit pe hârtie sau fără acte... la mica înțelegere cu mafia locală)... privea parcurile naționale ca fiind zone de exploatat, fără milă; dacă „investea” niște bani în „administrare”, de fapt își asigura mecanismul de control-decizional prin care poate să continue să tragă cât mai mult, să taie unde vrea și cât vrea... legal și ilegal; banii extrași din exploatarea parcurilor sunt mult mai mulți decât cei alocați administrării... iar în cazurile în care pădurile parcului deveneau retrocedate/composesorale/ private, Regia avea tendința “să scape” de ele că nu mai erau rentabile... conform analizelor de cost-beneficiu; au fost vremuri tulburi anii 1990, anii 2000, anii 2010... iar versanții au fost căsăpiți în multe parcuri naționale și parcuri naturale, de nu îți vine să crezi. Defrișările din parcurile naționale și naturale continuă și azi... și vor merge mai departe în anii următori. Parcă până și mafia italiană clasică mai avea ceva urme de umanism în ea... în comparație cu Mafia Pădurilor de pe la noi; termenul “mafie”, pare o exprimare prea blândă față de cancerul care a intrat în parcurile naționale și naturale din Carpați.

PS. De ce este bine să schițăm contextul? Pentru a nu ne face iluzii deșarte, când nu este cazul. Acum se pune problema înființării Agenției Naționale pentru Arii Naturale Protejate... dar de fapt varianta actuală este un nou hibrid monstruos... căruia îi scapă esența problemei. Poate că este un mic pas în direcția cea bună... dar deloc nu este sigur. Atât structural prin coabitarea cu Mafia Pădurilor, cât și în privința populării lui cu persoane adecvate (așa cum am văzut că a fost în cazul altor entități similare)... putem avea cele mai mari dubii. Să vezi ce colecție de pițipoance și lipitori de afișe, ce cimitir de elefanți poate să devină „Instituția”. Ce șanse sunt să fie ceva modern, flexibil, funcțional? Nu există voință politică pentru scoaterea răului cu rădăcină, pentru extirparea cancerului... când boala este parte a sistemului. Avem deci un nou pas în teratogeneza instituțională, un fel de răul cel mai mic, pe lângă care va coexista... în continuare... răul cel mare.

SURSA:

[dr. Petre Lengyel blog](#)